

Els actors Alberto San Juan i Guillermo Toledo presenten aquest dissabte una gala que anuncien teatral, irònica i crítica

Marga Casado
MADRID

Els monstres del cinema lliuren els premis Goya

La crisi del cine s'ha convertit en el trist tema de l'any i serà present a la cerimònia de lliurament dels Goya. El grup de teatre Animalario hi oposarà, però, el seu humor crític i els "monstres del cinema".

Els actors Alberto San Juan i Guillermo Toledo, integrants del grup Animalario, seran els encarregats aquest any de presentar la gala dels premis Goya del cinema espanyol. Ho faran, segons van explicar ahir, acompanyats del seu director, Andrés Lima, i de la presidenta de l'Acadèmia de les Arts i les Ciències Cinematogràfiques, Marisa Paredes, en una cerimònia d'inspiració teatral que posarà, no obstant, el cinema en primer terme, ja que una gran pantalla presidirà l'escenari.

Alberto San Juan i Guillermo Toledo (a la foto a 'El otro lado de la cama') presenten els Goya

Amb música de Nacho Mastretta, guió de Juan Cavestany i vestuari de Beatriz San Juan, la cerimònia dels Goya del 2003 es presenta, segons el seu director, com una gala marcadament "escenogràfica, amb la representació d'un dibuix d'un cinema dels anys 50, matisat

tot per una música de circ i basant-nos en els monstres del cinema". Els organitzadors de la gala no van voler ser més explícits apellant a la necessitat de sorprendre el públic però Andrés Lima va afegir que no oblidaran la base teòrica del seu grup: buscar el delit en "la

presència de l'estrany en un món rutinari".

Tot i que no va quedar clar a què es referien amb això dels "monstres del cinema", aquest és un dels aspectes que els representants d'Animalario van destacar més en parlar de la gala que se celebrarà la nit de dissabte. Javier Bardem, Cande-la Peña, Pilar López de Ayala, Rosa Maria Sardà i Jeanne Moreau (que lliurarà el premi a la millor pel·lícula europea) seran presents a la cerimònia.

"La gala està molt marcada pel lliurament de premis i en això serà molt semblant a la resta", apuntava Alberto San Juan, que considera que el que ells faran serà el "farciment".

Pel que també estarà marcada la cerimònia serà pels aires de crisi que planen sobre el cinema espanyol aquest 2003, com ja va anunciar l'Acadèmia en un informe.

"Les xifres canten"

Sobre aquest aspecte, Paredes va voler assenyalar que, tot i que des del ministeri de Cultura s'hagi tret importància al tema, el de l'Acadèmia és "un informe seriós i rigorós" i que, tant si es vol parlar de crisi com si no, el fet és que "les xifres canten". Per la presidenta de l'Acadèmia, la qüestió és que quan es parla de crisi "tothom en dona la culpa als que fem cinema, al fet que les pel·lícules són dolentes, però les pel·lícules espanyoles són bones, dolentes i regulars, i hi ha moltes raons per explicar la crisi". Entre aquestes raons, Paredes va destacar el paper que hi juguen les televisions.

De moment i pel que fa a la competició (amb les votacions ja tancades), *Los lunes al sol*, de Fernando León de Aranoa, es presenta com la favorita, seguida de la multipremiada *Hable con ella*, d'Almodóvar. Dissabte es veurà si els membres de l'Acadèmia segueixen apostant per León, tal com van fer de cara als Oscars. La gala, que tindrà una durada d'unes dues hores i mitja sense comptar els blocs publicitaris, es transmetrà en directe per Televisió Espanyola i, segons assegura Marisa Paredes, aquest any començarà a les 10 de la nit. "S'ha aconseguit gairebé miraculosament i esperem poder tenir així més audiència".

TEATRE

'El retorn al desert'

Una insospitada tragèdia burgesa

Juan Carlos Olivares

'El retorn al desert', de Bernard-Marie Koltès. Direcció: Carme Portaceli. Intèrprets: David Bagés, Mohamed El Bouhali, Lluïsa Castell, Babou Cham, Josep Costa, Gabriela Flores, Pepa López, Anna Lizaran, Teresa Lozano, Abdel Asís el Mountassir, Pep Antón Muñoz. Barcelona Teatre Fabià Puigserver, 23 de gener.

Un "joc insolent on el riure és un esclat de llibertat". Així rubrica Carme Portaceli el plec d'intencions per a la seva posada en escena d'*El retorn al desert*. Una anàlisi encertada. El text de Koltès és una corrosiva comèdia. Humor políticament incorrecte. La burla d'unes rates tanca des en una vitrina. L'espai claustrofòbic en què l'autor experimenta amb els seus personatges. El món és una casa burgesa, envoltada d'un gran mur, arrecerada en una ciutat de províncies, amagada a la França dels anys seixanta. Més enllà dels seus nombrosos murs es prepara la guerra, al desert, a Algèria.

Koltès utilitza l'humor per estroncar la capa gruixuda de mediocritat que protegeix aquest

univers tancat. Les urpes per esgarrapar aquesta epidermis d'elefant les posa una dona, la filla pròdiga que torna del desert per reclamar la seva herència, per fer-se mestressa de la casa, per dinamitar la rutina temorenca, conspirativa i assassina de la casa.

L'escenògraf Paco Azorín la veu com un sever mausoleu, un monument funerari a l'estupidesa burgesa. L'escenari d'una tragèdia clàssica. Aquí entra la greu contradicció que trenca la coherència amb l'obra de Koltès: ell escriu una comèdia i la directora posa en escena una tragèdia. La paradoxa podria ser només escenogràfica, però s'infiltra en el mateix concepte de la dramaturgia. El "joc insolent" es converteix en un distant ritual, la comèdia en una fosca tragèdia.

El públic no sap si alliberar-se amb les rialles que li proposa Koltès o assistir circumspecte al drama que construeix Portaceli. De Koltès no en queda ni tan sols la sòrdida brutalitat del seu univers dramàtic. Aquest *Retorn al desert* és un muntatge perfecte en la seva perfecta adscripció burgesa. Una peça ben feta, ben escenificada, millor interpretada. Pulcra, professional, ni un sol cap per lligar. Teatre burges fins a la medulla.

Els intèrprets estan a l'altura del projecte, però les sorpreses no sorgeixen en les intervencions protagonistes d'Anna Lizaran (encara una mica ancorada en el prototipus decidit i coratjós d'*Escenes d'una execució*), Pep Antón Muñoz i David Bagés (un actor que sempre se supera amb aquesta directora), sinó en escenes menys espectaculars, en intervencions més íntimes. Potser el millor moment de la funció -dels pocs en què harmonitzen text i muntatge- sigui el diàleg entre Teresa Lozano i Pepa López. Una gran escena servida amb serenitat per les dues actrius.

Sala Gran

Del 30 de gener
al 23 de març
de 2003

Direcció
Rafel Duran

Teatre Nacional
de Catalunya

www.tnc.es

EL
CAFÈ DE LA
MARINA

JOSEP MARIA
DE SAGARRA

obra recomanada
connecta't

Amb el patrocini de

ACS SONY Airtel BBVA

LA CAIXA DE PENSIONS

VENDA D'ENTRADES

ServiCaixa
902 33 22 11
servicaixa.com

I la col·laboració de

LA GUARDIA